

PRIMORSKI DNEVNIK
je začel izhajati v Trstu
13. maja 1945, njegov
predhodnik PARTIZANSKI
DNEVNIK pa 26. novem-
bra 1943 v vasi Zakriž nad
Cerknim, razmnožen na
ciklostil. Od 5. do 17. sep-
tembra 1944 se je tiskal
v tiskarni »Doberdob«
v Govcu pri Gorenji Trebu-
ši, od 18. septembra 1944
do 1. maja 1945 v tiskarni
»Slovenija« pod Vojskim
pri Idriji, do 8. maja 1945
pa v osvobojenem Trstu,
kjer je izšla zadnja števil-
ka. Bil je edini tiskani par-
tizanski DNEVNIK v za-
sužnjeni Evropi.

primorski

dnevnik

TRST
Uj. Montecchi 6 - PP 559
Tel. (040) 7796-600
Tlx 460894 PD I
Fax 040/772418

GORICA
Drevored 24 maggio 1
Tel. (0481) 533382-535723
Fax 0481/532958

ČEDAD
Uj. Ristori 28
Tel. (0432) 731190
Fax 0432/730462

Poština plačana v gotovini
Abb. postale 1 gruppo

Cena 1.200 lir - Leto XLVII. št. 21 (13.851)

Trst, petek, 25. januarja 1991

Prvič od izbruha vojne v Zalivu včeraj zračni spopad med iraškimi in savdskimi vojnimi letali

Neprestano bombardiranje Iraka in Kuvajta le predigra pred začetkom kopenskih bojev

Morda šele čez tri tedne tudi spopad na kopnem - Predstavniki RK začeli z obiskovanjem vojnih ujetnikov
Protiiraške enote osvobodile kuvajtski otok Kavarah - Evroparlament podprl akcijo zaveznikov v Zalivu

Ameriška pehota se pripravlja na napad

(Telefoto AP)

BAGDAD, RIAD — V zalivski vojni je včeraj prišlo do novega preobrata, saj je Irak prvič z letali napadel zavezniške ladje v Zalivu. Pri tem iraška letala niso bila uspešna, v prvem neposrednem medarabskem spopadu od izbruha sovražnosti pa so savdski lovci sestrelili dva iraška bombnika. Tudi savdska vojna mornarica je včeraj potopila iraško vojno ladjo, ki je polagala mine v severnem delu Zaliva. Enote protiiraške koalicije so včeraj osvojile tudi kuvajtski otok Karavah, pri tem pa naj bi bili trije iraški vojaki ubiti, 50 pa so jih zajeli.

Medtem ko na zalivskem področju le s težavo prodirata dve mirovni pobudi, ki sta ju začela Iran v okviru Islamske konference in neuvrščeni, pa se intenzivno bombardiranje iraških položajev še naprej nadaljuje. Zavezniško letalstvo je opravilo številne polete, posebej močno pa je bilo bombardiranje iraškega pristanišča Basre. Poleg tega so bombardirali še druga mesta v Iraku in pa položaje Sadamove elitne predsedniške garde v Kuvajtu ter iraško ladjevje v Zalivu.

NADALJEVANJE NA 2. STRANI

Zaradi nastopov JLA položaj na Hrvaškem do skrajnosti napet

LJUBLJANA — Uradno, grozeče, sporočilo JLA o razoroževanju hrvaških »redarstvenikov«, o povečanju bojne pripravljenosti JLA na Hrvaškem in izredno ostrem in kritičnem zadržanju do vseh tistih, ki so za konfederacijo, je povzročilo po vsej Jugoslaviji vrsto neprijetnih dogodkov in vojaških zaostritev.

Do pravega preplaha je prišlo v Zagrebu, ko se je zvedelo, da je na sedežu milice v občini Velika Gorica blizu zagrebškega letališča počila bomba: ubila je enega pripadnika milice, ranila pa osem. Kasneje je prišlo na dan, da so nespretno ravnali z orožjem in da je ročna bomba eksplodirala po nesreči.

Toda sledile so druge, zares grozeče vesti: peto vojaško območje, ki obsega Slovenijo in Hrvaško, je v polni vojni pripravljenosti. Na zagrebškem letališču je pristalo štiri- najst antonovov, ki so pripeljali specialce. V Karlovcu je 6 vojašnic, kjer so vojaki v popolni bojni opre- mi in so dobili suho hrano za 48 ur. V Vinkovcih so kasarno zavarovali pred možnim napadom tudi od zuna- ja.

Včeraj so sklicali izredno sejo hrvaške vlade, danes pa bo izredno zasedanje hrvaškega sabora. Predsednik Tudjman je poudaril, da je to »spopad dogmatsko komunističnih sil s hrvaško legalno ustanovljeno demokratično oblastjo«.

Treba je ohraniti mirno kri in se ne sme reagirati na provokacije. Tudjman je še potrdil, da so vsi pri-

padniki »redarstva«, kot nazivajo pomožne policijske enote, legitimno člani hrvaških policijskih sil in da jih ne bodo razorožili. Na današnjem zasedanju sabora bodo črtali vse zakone, ki so v nasprotju z novo hrvaško ustavo, in nekako po slovenskem vzoru dosledno izvedli suverenost hrvaške države.

Podobne vesti prihajajo tudi iz Slovenije. Niso tako grozeče, vendar niti najmanj pomirjujoče. Vojska je na meji potrojila svoje enote. Predvsem pa so pričeli množično in pospešeno premeščati slovenske vojske iz vseh vojašnic in drugih vojaških enot. Pošiljajo jih na peto armadno območje toda v kraje, ki niso več na Hrvaškem, oziroma so na njenem skrajnem robu. Nasprotno pa hrvaške vojske iz Slovenije in Hrvaške premeščajo na Jug, v Srbijo in drugam.

Zvečer je zagrebška televizija sporočila, da predsednik Tudjman danes ne bo odpoval v Beograd in da so torej prekinjeni hrvaško-srbski razgovori.

Hrvaška vlada je včeraj sprejela pet sklepov: skupščini bodo predložili ustavni zakon, da se črtajo določbe o povezavi z Jugoslavijo, vlada sprejema vso odgovornost za oborožitev rezervnih enot, vlada se upira pooblastilom JLA, da so postale policijska sila, vlada je mobilizirala celotni sestav aktivne in rezervne policije in zahteva posredovanje zvezne vlade, ki naj prekliče sklepe armade. B. S.

Bagdad zagrozil Turčiji z vojno

ANKARA — Turčiji so dolga leta imeli za zadnji branik pakta NATO na jugu Evrope pred »sovjetsko nevarnostjo«, že v kratkem pa lahko zamenja »sovražnika« in se vključi v spopad z Irakom. Da gre za povsem konkretno možnost, govorijo besede iraškega zunanjega ministra Aziza, ki je včeraj zagrozil, da bo Turčija odgovarjala zaradi »neopravičljive agresije«, ki naj bi jo storila s tem, ko je dovolila, da ameriški bombniki B-52 opravljajo svoje vojaške polete nad Irak iz oporišča Incirlik v Turčiji.

Ob tej jasni grožnji je turški predsednik Ozal jasno povedal, da Turčija ne bo prva napadla, da pa bo odgovorila na morebitni napad. Temu je treba dodati še, da bi se ob morebitnem napadu na Turčijo v spopad avtomatično zapletle še vse ostale članice pakta NATO.

Italijanskega kontingenta še ne bodo okrepili Obrambni minister poročal o Zalivu

RIM — Parlament je po zasedanju zunanje in obrambne senatne komisije včeraj ponovno razpravljal o zalivski vojni. V razpravi niso prišle na dan bistvene novosti in tudi poročilo obrambnega ministra Rognonija je v bistvu vsebovalo le štiri okvirne točke. Prvič: z ozirom na sedanji položaj zaenkrat ni predvidena okrepitev italijanskega vojaškega kontingenta v Zalivu; drugič: mednarodna konferenca o bližnjem vzhodu je edina pot, ki pelje do rešitve zalivske krize, še prej pa se mora Irak umakniti iz Kuvajta. Tretjič: nevarnosti teoretičnih atentatov ne gre zanemarjati, temu primerna mora zato biti tudi zaščita in četrtič: morebitni iraški napad Turčiji bi lahko sprožil 5. člen sporazuma NATO, ki dodeljuje državam članicam možnost, da v primeru agresije zaprosi za pomoč druge države.

Minister Rognoni je v svojem posegu ugotavljal, kako je bila evforija prvih dni neupravičena, saj se je izkazalo, da je Sadamova vojska še pri

močeh, predvsem pa da razpolaga z vsaj še 650 letali, pa čeprav je njihova uporabnost omejena zaradi neuporabnosti letalskih stez. Opozoril je, da zato ni mogoče ugotavljati, koliko časa bi lahko trajala vojna, saj je Irak skrajno nepredvidljiv sovražnik. Na to ugotovitev je repliciral demokrast Granelli, ki je dejal, da je to, kar bi bilo treba uničiti, prav ta nesmiselna politika vojne, ki je prepričana, da se spore rešuje le z nasiljem. Bistvenih posegov v razpravo pa kot že povedano, ni bilo.

Zalivska vojna je bila tudi na dnevnem redu zasedanja vodstva PSI, ki je izrazilo solidarnost z izraelskim ljudstvom in ostro obsodilo zlorabo vojnih ujetnikov s strani Iraka. Socialisti so tudi ocenili možnost iraške agresije na Turčijo. Poleg tega pa so še enkrat obsodili predstavnike zelenih in demoproletarce, ki so se ogradili od pobude o večji solidarnosti z italijanskimi vojniki v Zalivu. G. R.

Poziv litovskega predsednika Landsbergisa sovjetskemu voditelju Gorbačov naj ukaže umik vojakov

MOSKVA — Litovski predsednik Vitautas Landsbergis je pozval sovjetskega voditelja Mihaila Gorbačova, naj ukaže umik sovjetskih vojakov iz vseh javnih poslopij, ki jih je kazal, kot je Gorbačov izjavil pred dnevi, da uporaba sile ni v programu njegovega predsedstva.

V svojih izjavah 22. januarja, pravi Landsbergis, ste vi, gospod predsednik, rekli, da umorom nedolžnih ljudi, ne odražajo vaših stališč. Če je to res, potem zahtevamo, da teden ukažete umik oboroženih sil iz vseh zase- janar sovjetski padalci zasedli TV stolp in studije litovske televizije, pri čemer je bilo 14 mrtvih in več kot 200 ranjenih. Včeraj so črne baretko zasedle tudi skladišče papirja in tis- karskega materiala.

Landsbergis je pred litovskim parlamen- tom včeraj dejal, da bo do obnovitve dialoga med Litvo in Sovjetsko zvezo lahko prišlo samo po umiku vojakov iz s silo zasedenih poslopij. Filososvjetska stran v Litvi pa je po- vsem drugačnega mnenja. Alfred Gelbakh, ravnatelj litovskega filososvjetskega časopisa Sovjetska Litva, je v intervjuju za konservativni časopis Sovjetskaja Rosija pripisal vso odgovornost za dogodke v tej pribaltski re- publikli Landsbergisu in drugim litovskim vo- diteljem ter njihovi nespametni politiki.

O dogodkih v Pribaltiku je razpravljal tudi ruski parlament, ki mu je Boris Jelcin predložil dokument, v katerem pravi, da je sovjetski predsednik Gorbačov kršil ustavo, ko ni zagotovil spoštovanja človekovih prav- ic in ni zaščitil suverenosti pribaltskih repub- lik. Po daljši in mestoma žolčni razpravi je ruski parlament dokument zavrnil.

Evropski parlament je včeraj ostro obsodil sovjetsko vojaško agresijo proti trem balt- skim republikam ter zahteval umik vojaških sil iz Litve, Latvije in Estonije. Dokument, ki ga je s tem v zvezi odobril evropski parla- ment, ne izključuje možnosti gospodarskih sankcij proti SZ.

Medtem sta tako Svetovna banka kot Mednarodni denarni sklad odložila razpravo o kandidaturi Sovjetske zveze za pristop v obe organizaciji. Politični dogodki in SZ in skrajna nejasnost glede njene gospodarske prihodnosti govorijo v prid dejstvu, da o pri- stopu Moskve ne bo mogoče resno razprav- ljati še dalj časa. Predvsem gre tu za določi- tev stalnega menjalnega tečaja: trenutno jih imajo v SZ približno 3000, pravi predsednik Svetovne banke Conable, ki pa ni hotel ko- mentirati zadnjih ukrepov Gorbačova v zvezi z umikom iz obtoka bankovcev po 50 in 100 rubljev.

Pri Mondadoriju vse spet znova?

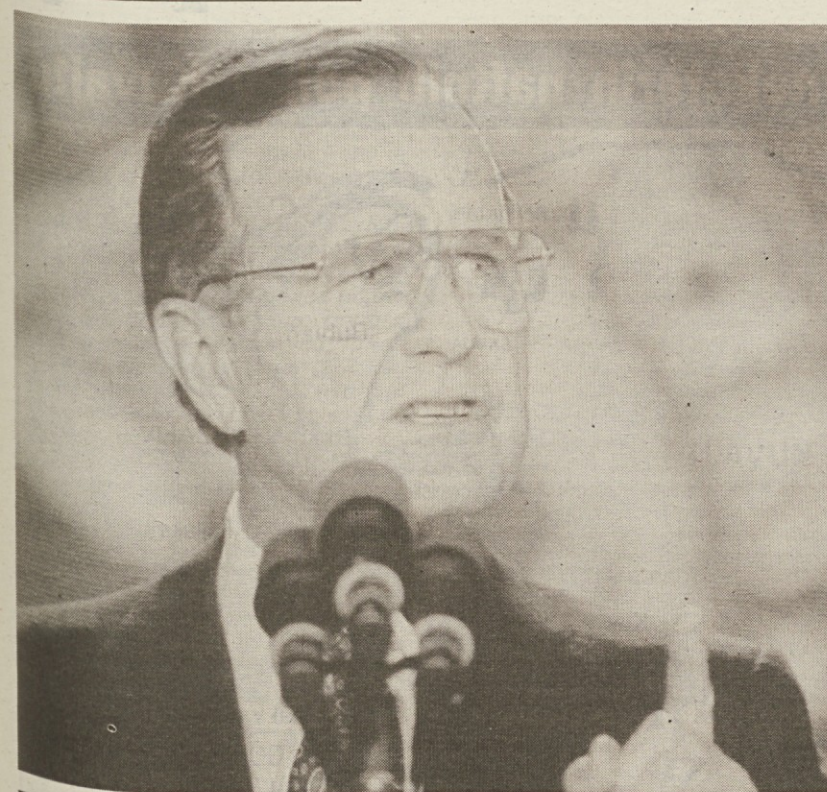
RIM — De Benedettijevo nadzorstvo nad družbo Mondadori je pod vprašajem. Rimski prizivni sodniki so namreč razveljavili prvostopenjsko rzsodbo, s katero je bila De Benedettiju priznana pravica, da odkupi delnice druž- ne Formentom, kot je določala pogodba, ki je bila skle- njena ob vstopu CIR v Mondadori. Prizivni sodniki so namreč menili, da pogodba, ki je vezala obe skupini k enotnemu glasovanju na občnih zborih delničarjev in v upravnem svetu, ni v skladu z novimi določili prava, ki ureja odnose v delniških družbah. Ta izhodiščna nepravil- nost naj bi po oceni rimskih prizivnih sodnikov razveljav- ljala vse ostale akte in torej tudi rzsodbo prvostopen- sjskih sodnikov.

Sedaj je vprašanje, kaj se bo zgodilo z milansko zalo- niško družbo. Ali bo prevladalo zavezništvo med družino Formenton in Berlusconiem in bo družba prešla že spet v okrilje »njegovega oddajništva« ali pa se bošta nasprotni strani, ki se že eno leto borita, dogovorili in našli ustrezno rešitev za koncern Mondadori, kateremu spopad med tek- mecema nedvomno ni koristil.

Tiskovna konferenca ameriškega predsednika teden dni po začetku vojne

Bush: Vihar po urniku

WASHINGTON — »Nocoj, po tednu dni zavezniških operacij, vam lahko, z zadovoljstvom sporočim, da Puščavski vihar poteka po urniku.« je sinoči predsednik Bush v Washingtonu nagovoril združenje rezervnih oficirjev. »Jedrskim ambicijam Sadama Huseina smo zadali resen udarec, zavezniška letala imajo premoč v zraku, s tem pa Sadamu Huseinu onemogočamo, da bi vojeval učinkovito vojno,« je dejal Bush.

Predsednik ZDA, čigar sinočni govor je bil njegov prvi javni nastop, odkar se je začela vojna, je hkrati opozoril, da »samo v okolici Bagdada zavezniško letalstvo še vedno ogroža kakih dvajset tisoč iraških protiletalskih topov.« »Korak za korakom se sicer približujemo cilju, ki je osvoboditev Kuvajta in obnovitev stabilnosti in varnosti v Zalivu,« je rekel Bush, »toda vojna nikoli ni lahka in poceni. Prišlo bo do udarcev, prišlo bo do še več žrtev... Toda zagotavljam in obljubljam vam, da ne bo nov Vietnam,« je dejal Bush.

George Bush je v glavnem povzel tisto, kar sta pred njim na popoldanski tiskovni konferenci v Pentagonu povedala obrambni minister Cheney in načelnik generalštaba gene-

ral Powell. Pri opisu stanja sta izjavila, da je zavezniškemu letalstvu uspelo dobiti premoč v zraku, toda treba je seveda dodati, da Irak še vedno nadaljuje z raketnimi napadi na Izrael in oporišča v Savdski Arabiji.

Previdna sta bila tudi v ocenah, kdaj naj bi zavezniški začeli s kopensko ofenzivo zoper iraške položaje v Kuvajtu. Cheney je pri tem diplomatsko dejal, da je »treba pričakovati še presenečenja, in da Sadama Huseina še ni moč povsem odpisati.« General Powell pa je bolj odkrito, celo brutalno, rekel, da je treba »to vojsko (misleč s tem na iraško vojsko v Kuvajtu) najprej odrezati od zaledja, potem pa jo pobiti.«

Pentagon za sedaj še ni prišel na dan z odločitvijo, kdaj in kako (in če sploh) naj bi začeli s kopenskim napadom. Namesto tega Američani in zavezniški povečujejo zračne napade, okrepljene z bombardiranjem, ki jih opravljajo bombniki B-52. V napadih pa sedaj sodelujejo tudi francoska letala.

Hkrati pa Iračani - ki so sinoči izvedli najnovejši napad z raketami zemlja-zemlja scud na Izrael in Džordan, vendar, kot poročajo Američani, brez uspeha - začinjajo s svojimi le-

tali napadati tudi zavezniško ladjevje v Perzijskem zalivu. Kot poročajo, so Iračani zavezniške ladje napadli z lovci mirage, oboroženimi s francoskimi raketami exocet, vendar so ladje napad odbile. Iraška letala mig-23 sovjetske izdelave pa so napadla zavezniške položaje v mejnem območju med Savdsko Arabijo in Kuvajtom. Tudi za ta napad ameriška stran trdi, da je bil v celoti odbit, dve iraški letali pa sestreljeni.

Teden dni vojne je torej potekal v znamenju zračnih bojov, iraških raketnih napadov, stočlenih iraških radarskih in drugih elektronskih naprav - kot trdijo Američani - in tudi jedrskih reaktorjev in podjetij za proizvodnjo biokemičnega orožja. Potekal pa je tudi v znamenju najave prvih ekoloških katastrof. Iz Irana so danes sporočili, da je na jugu države padel »masten črn dež«, kar je nedvomno posledica zažganih naftnih črpalnic in rafinerij v Kuvajtu. Iračani pa poročajo o tem, da iz iraških tankerjev, ki so jih zadela ameriška letala, teče nafta in se izliva v Perzijski zaliv.

Ali se potemtakem uresničuje napoved ekološke apokalipse, ki jo je bilo slišati že pred vojno?

MITJA MERŠOL

Teheran središče številnih pobud za rešitev spopada

TEHERAN — V arabskem in muslimanskem svetu mrgoli pobud za miroljubno rešitev spopada v Zalivu. Najbolj zanimive pobude prihajajo iz Irana, kjer so se predstavniki teheranske vlade sestali s pakistanskimi in sirskega odposlanci. V Teheranu se ta čas mudita predsednik pakistanske vlade Navaz Šarif in sirskega podpredsednik Abdel Halim Hadam. Iran hoče imeti v prizadevanjih za diplomatsko rešitev zalivskega spora veliko vlogo, zato skuša doseči sklicanje zasedanja organizacije muslimanskih držav, kar podpirata tudi Pakistan in Jordanija, tako da v Teheranu z dokajšnjo mero optimizma gledajo na možnost, da dosežejo dvotretjinsko večino med 46 člani muslimanske organizacije. Na morebitno zasedanje organizacije muslimanskih držav s simpatijo gledajo dežele, ki so glede zalivske krize zavzele diametralno nasprotna stališča.

Iran je obsodil tako Bagdad zaradi zasedbe Kuvajta, kot Washington zaradi oboroženega posega proti Iraku; Pakistan je s svoje strani poslal v Zaliv vojake, ki se borijo na strani čet svetovne organizacije. Druge arabske države kot na primer Alžirija so odločno protiameriško usmerjene in na svojem ozemlju organizirano novačijo prostovoljce, ki naj se borijo na strani Iraka. Potem je tu Turčija, članica NATO pakta, z ozemlja katere odhajajo ameriška letala v svojih misijah proti Bagdadu.

Izhodišče iranskega stališča, ki ga je iranski predsednik Rafsanjani ponovil sirskega podpredsedniku je ugotovitev, da je Bagdad pogrešil, ko je zasedel Kuvajt. Ta napaka je še toliko bolj huda, ker je prizadejala ogromno trpljenja muslimanskemu ljudstvu in je omogočila Američanom, da utrdijo svojo vojaško prisotnost v Zalivu.

Na ta način bi muslimanske države hotele dati Sadamu Huseinu možnost za časten umik iz Kuvajta: umaknil bi se v ime nu islama, ne pa pod grožnjo svetovne koalicije, ki jo vodijo ZDA.

Solidarnostna pomoč nemške vlade Izraelu

V Tel Avivu je včeraj prispela na obisk nemška delegacija, ki jo je vodil zunanji minister Hans Dietrich Genscher (na sliki med ogledom ruševin, ki jih je povzročil iraški scud). V delegaciji so še nemški minister za razvoj Spranger in generalni sekretar krščanskih demokratov Ruehe. Vladna delegacija je telavivskim oblastem izrazila solidarnost, istočasno pa jim je izročila pomoč v višini 190 milijard lir. Na obisk v Izrael pa je včeraj prispela tudi delegacija SPD, ki jo je vodil predsednik Hans-Jochen Vogel (Telefoto AP)

Komentar glasila CK sovjetske komunistične partije Pravde o vojni v Zalivu

Na preizkušnji mednarodni odnosi

MOSKVA — »Vojna v Zalivu ni le preizkušnja sodobnega ameriškega orožja in zavezniškov. Je mnogo več. Gre zlasti za preizkus celotnega sistema mednarodnih odnosov, ki so nastopili s koncem hladne vojne. Ta sistem pa je še krhek in ranljiv, zlasti če govorimo o sovjetsko-ameriških odnosih,« piše glasilo CK KPSZ Pravda.

Komentar Tomas Kolesničenko uvodoma sprašuje, zakaj je vsako ameriško sporočilo o dogodkih v Zalivu ostro cenzurirano, zakaj je tisku prepovedano objavljati »naravne« fotografije žrtev vojne in zakaj TV novinarji ne smejo izraziti lastnih emocij v zvezi z dogodki v Zalivu. Nadalje navaja rezultate javnomnenjskih raziskav, ki sicer zaenkrat še kažejo podporo vojaškim ope-

racijam proti Bagdadu. Ne gre za vprašanje o pravični vojni, da ali ne, temveč za ceno vojne, piše Pravda in dodaja, da je naloga cenzure to ceno »znižati do razumne meje.«

Uvodoma ugotavlja, da večina človeštva »vihar v puščini« jemlje kot »vihar v kozarcu vode«, toda iz dneva v dan se kopičijo vprašanja, piše Pravda.

Avtor besedila Tomas Kolesničenko poudarja, da za agresijo Kuvajta ni opravičila in dodaja, da opravičila ni niti za vrsto drugih agresivnih dejanj. Meni, da umika iz Kuvajta danes res ne gre povezovati s celotnim bližnjevzhodnim problemom, toda že jutri bo ta problematika mnogo večja. Zato bo potrebno bližnjevzhodno konferenco sklicati brž po uničenju Huseina, kajti nove ureditve ne bo brez pravične rešitve bližnjevzhodne krize. Pravda poudarja sicer znano uradno stališče, da je potrebno narediti vse, da se spopad lokalizira, vendar opozarja na vrsto vprašanj, ki so po mnenju komentatorja povezana zlasti z NATO.

Ker je namreč Turčija dala na razpolago svoja oporišča NATO, je potrebno računati s povračilnim udarcem Iraka, kar pa bi potemtakem v vojno zapletlo tudi Turčijo. Skladno z »zavezniško logiko«, piše Pravda, je potemtakem potrebno računati, da se lahko v vojni spopad vključi tudi Nemčija, dasiravno Zahod to možnost trenutno izključuje. »Toda, kdo bi vedel...«, se sprašuje Pravda. NATO je v Evropi ostal »brez dela« in povsem mogoče je, da se bo zdaj naselil na Bližnjem vzhodu in pod patronatom ZDA navzel nove politične funkcije. Glasilo CK KPSZ sicer citira ameriškega predsednika, da bodo namreč ZDA, po zmagi nad Huseinom, »igrale vlogo

zdravnika«, toda porajajo se vprašanja, kaj bo po vojni, kakšna bo usoda Iraka in kakšna usoda celotnega območja, se sprašuje Pravda.

Ali ne bo izbruhnil nov konflikt in ali ne bo nastopila potreba novega urejanja s silo? Jasnih odgovorov na ta vprašanja ni, ugotavlja komentator Kolesničenko. »Posledice te vojne so nepredvidljive, dasiravno del tiska, tudi sovjetskega, že govori o piru zmagovalcev,« ugotavlja Pravda, in dodaja, da še zdaleč ni izključena vojna ob sodelovanju Irana, Sirije, Turčije in Kurdiv. Če bodo namreč oblast v Bagdadu prevzeli šiiti, potem lahko Ankara to razume kot razširitev iranskega vplivnega območja. Hkrati pa se tudi Iran boji vpadu Turčije na severna iraška ozemlja, ki lahko služi uničenju Kurdiv in zasedbi naftnih območij v Kirkuki. Doslej se namreč, tako Pravda, Turčija tem pretenzijam ni odrekla.

Tomas Kolesničenko sicer pravi, da nikogar vnaprej ne obtožuje, toda dodaja, da je skušnjava velika in da ni jasno ali se bodo ZDA znale vzdržati. Prav zato meni, da v zalivski vojni ne gre le za preizkušnje novega ameriškega orožja, temveč za mnogo več. Na preizkušnji je ves sistem mednarodnih odnosov, zgrajenih po koncu »hladne vojne«. Ta sistem pa je še krhek in ranljiv, zlasti kar zadeva sovjetsko-ameriške odnose. Zamenjati tekmovanje s sodelovanjem ni enostavno, ugotavlja Pravda. »Preizkušnja vojne v Zalivu sta Moskva in Washington vzdržali. Potrebno bo vzdržati preizkušnjo miru, kar pa ni nič lažje, kajti spekter sovjetsko-ameriških vzajemnih odnosov je širok. Kako daleč bosta ZSSR in ZDA šli skupaj, pa je odvisno od obeh strani, dodaja Tomas Kolesničenko.

M. L.

Sadam odgovoril na papežev poziv

VATIKAN — Papež Janez Pavel II. je včeraj dobil odgovor na pismo, ki ga je 15. januarja, poslal iraškemu predsedniku Sadamu Huseinu. Pismo je prispelo v Vatikan po sovjetskih diplomatskih kanalih, papežu pa ga je izročil namestnik vatikanskega državnega tajnika monsignor Giovanni Re.

Vatikanski protokol narekuje, da pisem, ki so naslovljena osebnoma na papeža, ne objavljajo, zato bo tudi vsebina tega pisma ostala neznan. Razni informacijski viri pa kljub temu poročajo, da se Sadam papežu opravičuje za zamudo, za katero so krive predvsem njegove vojaške obveznosti, v pismu pa menda zavrača vse obtožbe in ponavlja že ustaljene trditve, da je za vojno kriv le ameriški predsednik. Papež je v svojem pismu pozval Sadama, naj »naredi radodarno gesto, da prepreči tragične posledice, ki jih bo zalivska vojna imela za vse človeštvo.«

Papež Wojtyła je včeraj na avdienci predstavnikov nekaterih neuvrčenih držav ponovno zaupal željo, da bi se položaj v Zalivu čim prej normaliziral.

Papežev namig, da bi Vatikan lahko priznal izraelsko državo, je naletel na velik odmev, ki pa ima večinoma negativen prizvok. Izraelski veleposlanik Drory je včeraj izjavil, da nima nič večjega upanja, da bi do tega prišlo, kot ga je imel doslej. »Diplomatskih stikov ni mogoče vzpostaviti po pošti ali po naročilu. Odkar sem v Rimu, sem vsakič, ko sem šel v Vatikan, sprožil to vprašanje, odgovora pa še nimam. Zato tudi danes ne vidim vzroka, ki bi opravičil papežev namig,« je dejal veleposlanik. Nekoliko drugačen ton je uporabil kardinal Silvio Oddi. Pojasnil je, da Vatikan ni nikoli povabil nobene države, da bi vzpostavili diplomatske stike. Običajno to dela druga stran. »Tudi v primeru, da bi Izrael naredil prvi korak, bi udarile na dan vse stare ovire, ki ne bodo rešene, dokler OZN ne bo točno opredelila teritorialnih meja Izraela.«

Poziv Kitajske

PEKING — Kitajska poziva Irak k zmernosti in ga opozarja, naj ne precekuje svoje moči. Tako piše dnevnik Wen Wei Po, ki naj bi bil glasnik kitajske vlade. Predstavniki kitajskega zunanjega ministrstva ni ne potrdil ne demantiral nobenih, da je kitajski premier Li Peng poslal v zvezi z Zalivom poslancu sovjetskemu da sta bili sovjetska in kitajska vlada v stalnem stiku. Kitajska, je dejal predstavnik zunanjega ministrstva, obsoja invazijo Kuvajta, zavzema se pa za miroljubno rešitev.

Naftne družbe se že pripravljajo na gašenje zažganih naftnih polj

LONDON — Transnacionalne naftne družbe se že pripravljajo, da bodo po koncu zalivske vojne začele z obnovo poškodovanih rafinerij, najprej pa bodo morali pogasiti goreče naftne vrtnice. Že so stopile v stik z družbami, ki so specializirane za to zahtevno in nevarno delo, saj je iraška vojska že začela z zažiganjem kuvajtskih naftnih polj. Med najbolj znanimi strokovnjaki je nedvomno priletni Red Adair (Rdeči Teddy), ki je do sedaj pogasil že nešteto naftnih vrtin. Po njegovih trditvah taka operacija zahteva vsaj šest tednov garaškega dela. Toliko časa je namreč porabil leta 1964, da je pogasil požar na kuvajtskem naftnem polju Burgan, ki je drugo največje v svetu. Kuvajtske naftne vrtnice imajo namreč to nevarnost, da se nafta nahaja relativno nizko in pod prejšnjim pritiskom. V Burganu so bili plameni visoki do 150 metrov.

Za zajezitev in gašenje takih požarov so v rabi v glavnem štiri metode. Včasih je dovolj, da se zapre glavni ventil vrtnice, a kaj, ko je ta ob požaru težko dostopen, pri namernem zažigu, pa bodo skoraj gotovo razstrelili prav te ventile. Druga in najbolj razširjena metoda je eksplozivna. Eksploziv, ki ga s posebnimi samohodnimi termično zavarovanimi roboti namestijo čim bližje goreči vrtnici, razstrelijo, tako da zemlja, pesek in drugi material prekrije vrtnico. Pri tretji metodi zaustavijo dotok nafte z vbrizgovanjem vode in blata v neko bližnjo vrtnico, četrta in zadnja metoda je najzahtevnejša in najzajudnejša. V diagonali izvrtajo novo vrtnico, po kateri nato preusmerijo nafto na varno.

Medtem pa prihajajo iz Zaliva prve zaskrbljujoče vesti. Južno od zažganih naftnih polj že pada gost, s sajami pomešan dež. Vsi se bojijo ekološke katastrofe, ki pa bo po prvih ugotovitvah omejena na Zaliv. Če Sadam Husein ne bo zažgal novih vrtin in rafinerij, se bo škoda omejila na območje kakih 10 kilometrov od požara. V primeru, da bi mu uspelo zažgati vse vrtnice in rafinerije v Kuvajtu, bi naravna katastrofa prizadela širše območje v oddaljenosti tudi do 500 kilometrov od požarov. Precej hujše bi bile posledice, da bi mu uspelo zažgati tudi naftna polja in rafinerije v Savdski Arabiji in v Združenih arabskih emiratih. V takem primeru bi bilo ekološko prizadeto celotno območje Zaliva vključno z Iranom. Posledice pa bi skoraj gotovo zaradi severozahodnih vetrov občutili celo v Pakistanu in morda tudi v Indiji. Za razliko od ognjeniških eksplozij, ki pošiljajo drobce prahu v visoko stratosfero, dim naftnih požarov lebdi bolj nizko, v sedanjih zalivskih vremenskih razmerah, pa ga dež v glavnem sproti »spere«. V nobenem primeru pa ne bi smeli sedanji in morebitni bodoči požari vplivati na podnebje severne polote kot trdijo razni naravovarstveniki. Tega mnenja je vsaj izvedenec za zračno onesaženje pri državni ustanovi ENEA Vincenzo Ferrara.

Nedvomno pa bodo posledice za Zaliv zelo težke. Prav včeraj je Irak pri mednarodnih naravovarstvenih organizacijah obtožil Ameriko, da je v zalivskih vodah bombardirala dva tankerja, kar naj bi sedaj ogrožalo življenje v Zalivu.

Iraško zažiganje nekaterih naftnih polj v Kuvajtu

Sadam Husein je svoj vojaški arzenal še pred nedavnim kupoval v 7 državah

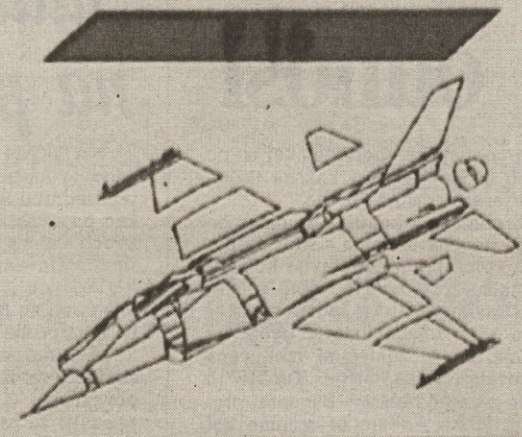
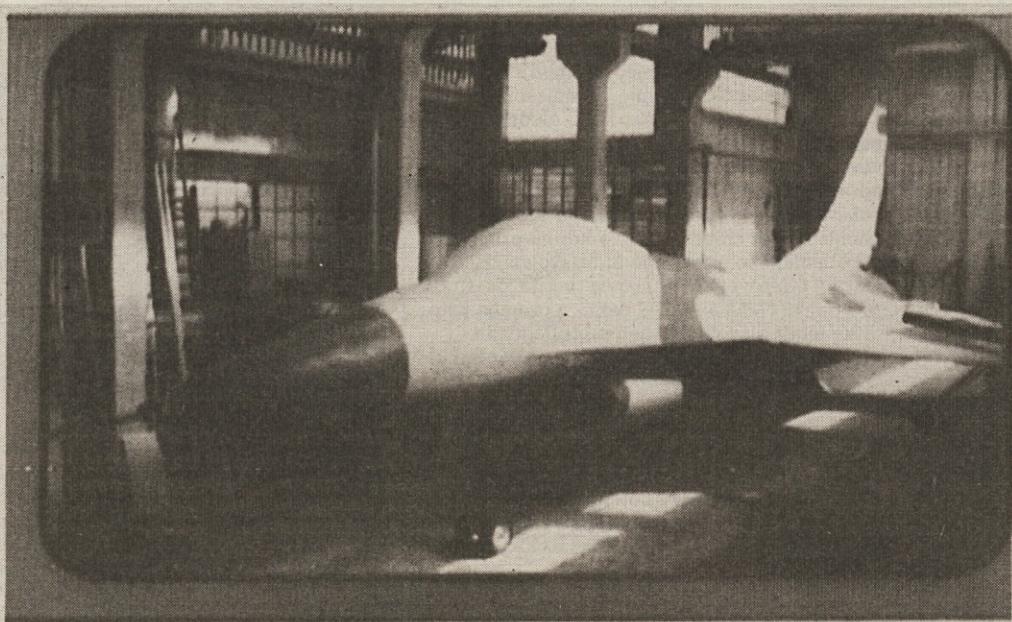
BAGDAD — Iraški vojni potencial zbuja strah skoraj vsemu svetu, pri vsem tem pa je treba povedati, da je še ne tako davno sedem držav zalagalo Sadama Huseina z orožjem. Na prvem mestu je Sovjetska zveza, njej ob boku pa stojijo Češko-slovaška, Brazilija in Kitajska, v tej družbi pa so tudi Francija, Nemčija in Egipt, ki danes predstavljajo sestavni del koalicije, ki je v vojni z Irakom. Prav lahko pa bi bila na seznamu tudi Italija, ki bi morala v skladu s pogodbami iz leta 1981 Bagdadu izročiti štiri fregate razreda »lupo« in šest korvet »wadi« s pripadajočo raketno oborožitvijo. Toda naročilo ni bilo izvršeno, ker je bilo prej blokirano od državnih oblasti.

Po doslej znanih podatkih naj bi Sovjetska zveza v obdobju od 1986 do 1988 Iraku prodala 350 raket scud-B, 1.000 tankov T-62 in 700 tankov T-72, ki so jih v Iraku v letih 1988 in 1989 deloma spremenili in dopolnili. SZ je Sadamu Huseinu prodala tudi 40 raket zemlja-zemlja AS-14 kedže, 80 granat vrste 2S3 152mm, 360 večcevni raketnih izstrelitvič vrste BM-21 122mm in 800 vozil vrste MT-LB za prevoz oklepnih enot.

Brazilija je Iraku dobavila 78 raketnih ramp vrste atos-II SS30 in 20 ramp SS-60, 250 tankov EE-9 cascavel, 13 radarjev astros guidance in 960 raket zemlja-zemlja SS-60. Kitajska je oboroževala oklepne enote in Iraku dobavila 700 tankov T-59 in 600 T-69 ter 720 topov vrste 59/1 130mm. ČSFR je v obdobju 1981 do 1989 prodala Bagdadu 1000 bojnih vozil BMP-1.

Pri Egiptčanih je Sadam kupil 80 šolskih letal EMB-312 tucano, naročenih pa ima še 45 takih letal. Od Kaira je Irak dobil tudi 300 raketnih ramp SAKR-30 120mm in neznano število raket zemlja-zrak sakr eye. Francija je iraškim letalskim enotam prodajala letala mirage, dobavila pa jim je tudi 3 helikopterje AS-332, za letos pa je imela naročilo še za 6 helikopterjev AS-365N. Doslej so Iraku izročili tudi 106 od 135 naročenih vozil z raketami zemlja-zrak AMX-30 roland, 10 premičnih radarjev tiger, 18 protitankovskih raket AM-39 exocet, 700 protitankovskih raket armat, 180 raket zrak-zemlja AS-30L, 1.600 in 4.800 protitankovskih raket hot oziroma milan in 1.050 raket roland-2. Najmanj je s Sadamom trgovala Nemčija, ki je Bagdadu prodala 4 helikopterje vrste BK-117.

Na sliki AP: med »dobavitelje« Iraka bi lahko prišli tudi podjetje italijanskega državljanja Maria Mosellija, ki izdeluje makete tankov in letal ter drugega orožja. Precej tega je šlo na bližnji vzhod in s tem lahko tudi v Irak, izdelke pa je podjetje reklamiralo s podobnimi letaki, kot je objavljen na naši sliki.

F 16 taktični lovec, proizvodnja ZDA

— model, ki ga izdeluje naše podjetje, je dovolj podoben resničnemu letalu, tako da ga je mogoče tudi na kratko razdaljo zamenjati s pravim;
— dele, ki sestavljajo karoserijo, je mogoče enostavno zamenjati, ker so pritrjeni na kovinsko strukturo;
— uporaba: tarče za vaje; izdelava lažnih načrtov.

Na kratko o Zalivu

LONDON — Sadam Husein že od samega začetka vojne živi v izredno zaščitenem podzemnem bunkerju, v javnosti pa namesto njega nastopajo njegovi dvojniki. Kaže, da je doslej vsaj štiri njemu podobne moške prepračil, da si videz še bolj popravijo s kirurškimi operacijami. Dva je menda pozneje umoril, ker nista bila vredna njegovega zaupanja. Sadam se je namreč zbal, da ga bosta izdala.

RIM — V preteklih dneh je kar lepo število mladeničev, ki so že odslužili vojaščino, dobilo poziv za stanje pripravljeno zaradi vojne v Zalivu. Potem ko so se javili na vojaškem okrožju, pa so ugotovili, da gre za lažen poziv, prav tako so ponarejeni lepaki, ki so se pojavili v raznih mestih in ki mlade moške kličejo pod orožje. Obrambno ministrstvo zato obvešča, da je vsak preplah odveč. Prav bi bilo, da bi se vsakdo, ki dobi kakršen koli poziv, takoj zgledal v vojaškem okrožju, kjer bo dobil potrebna pojasnila.

TURIN — Klic pod orožje je neslana šala kakega topoumežja, vabilo, ki ga je objavil vsedravnaj tajnik političnega gibanja Monarhisti za Evropo, pa je čisto pravo. Roberto Vittucci Righini je predlagal, da bi tudi v Italiji ustanovili tujsko legijo. »Naši vojaki tako ne bi kršili 11. člena ustave, ki zavrača vojno, uveljavili pa bi se tisti, ki so pripravljeni boriti se za intere države, ki predstavlja njihovo drugo domovino,« meni Righini. Reakcij na poziv zaenkrat še ni.

KUALA LAMPUR — Od začetka vojne v Zalivu so v Maleziji že trem novorojenčkom dali ime Sadam Husein. Iraški voditelj uživa v tej eksotični državi, kjer je večina prebivalstva muslimanska, velik ugled in spoštovanje. Malezijska tiskovna agencija Bernama s primernim poudarkom dodaja, da dostojno niso še nobenega novorojenčka krstili za Geoga Busha.

LONDON — Britansko časopisje, ki sicer ne slovi po zavlačevanju vredni profesionalni korektnosti, se poslužuje neobičajnega besednega zaklada, ko poroča o vojni in o britanski vojaški misiji. Ugledni londonski Guardian, ki noče imeti nič skupnega s bulvarskim tiskom, je objavil zapis, v katerem našteva »nesladke« in retoriko novinarjev. Najbolj donečih pridevnikov so deležni vojaki - naši fantje, ki so: pravi profesionalci, levjesčneži, mladi noži, pogumni in se ne bojijo niti satana. Sovražnik pa je v glavnem: papirnata zver, bojazljivec, bastard, stekel pes, ki se skriva pod zemljo.

Kompjuter - prvi heroj zalivske vojne

NEW YORK — Zalivska vojna ima svojega prvega heroja: kompjuer. Računalniki so povsod — na satelitih, s katerih nadzorujejo bojišča, na raketnih izstrelkih, katere vodijo z milimetrsko natančnostjo na tarče, na letalih, ki so nevidna izostrenemu radarskemu očesu, na »inteligentnih bombah«, ki lahko zadenejo katerikoli objektivi: skratka, brez računalnikov si je dandanes sploh nemogoče zamisliti kakršnokoli bojno akcijo. Kompjuterji so začeli delovati takoj po 2. avgustu, ko so v Pentagonu začeli načrtovati vojne plane. In samo kompjuterji, ki jih je v ameriškem generalštabu v Riadu na stotine, lahko koordinirajo, dan za dnev, ves razvoj vojnih operacij. »V glavnem smo odvisni od kompjuerjev,« pravi general Horner, ki je izdelal ameriški strateški načrt,

»samo z njihovo pomočjo lahko spravimo skupaj tisoče podrobnosti, ki se potem vključijo v celovit načrt: računalniki določajo radijske frekvence, višine poletov, tip bomb, premike letal, ladij in tankov: brez njih bi bilo sploh nemogoče izdelati organski načrt.«

Kompjuterska vojna zagotavlja uspeh ameriškega bombardiranja in, kot se zdi absurd, ščiti človeška življenja na obeh straneh bojne črte. Kompjutersko vodeno bombardiranje je zamenjalo dosedanje nediskriminirano bombardiranje (tako kot je bilo recimo med drugo svetovno vojno, ali proti Vietnamu), kar omogoča skrbno izbiro ciljev, da bi se izognili civilnemu prebivalstvu.

Nikakor ni naključje, da so vojno začeli izstrelki cruise, ki so jih izstrelili z ameriških ladij v

Zalivu. Cruisi imajo v svojem elektronskem spominu vse potrebne zemljevide, tako da letijo proti svojim tarčam z neverjetno natančnostjo, tudi na razdaljo 2000 kilometrov.

Trenutno je najbolj cenjen elektronski sistem, ki pelje ameriške izstrelke zemlja-zrak patriot proti iraškim raketam scud, katerih tarča so Izrael, Savdska Arabija in Bahrein. Elektronsko vodeni patrioti so se izkazali kot edino orožje proti slepim scudom.

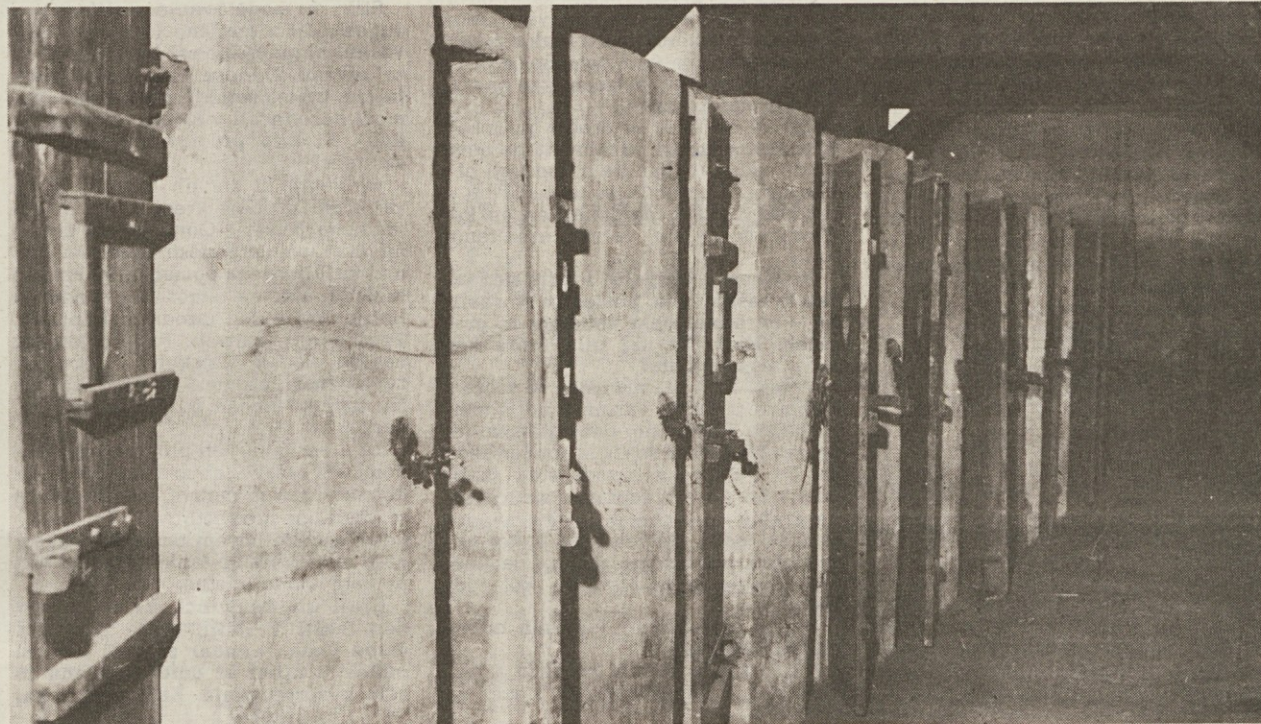
In tako se je elektronika izkazala kot nepogrešljiva v moderni vojni: Zaliv pa je pravzaprav tudi velik preskusni laboratorij, saj so tu prvič v vojni preizkusili nekatere elektronske sisteme.

Razmišljanje o spomeniku žrtvam nacističnega terorja Rižarna je simbol ljubezni do svobode in demokracije

Krožek Che Guevara je prejšnji teden priredil v Trstu javno srečanje o uničevalnem taborišču v Rižarni pri Sv. Soboti, da bi na ta način odgovoril na trditve misovskega senatorja Pisanoja, da je treba ta vsedrjavni spomenik razstreliti. Srečanje je vodil vsedrjavni predsednik ANED sen. Gianfranco Maris, spregovorila pa sta zgodovinarja Teodoro Sala in Jože Pirjevec. Razmišljanje Jožeta Pirjevca objavljamo v celoti, ker nazorno zavrača natolcevanja sen. Pisanoja, predvsem pa ponazarja, zakaj je Rižarna skupna dediščina vseh tistih, ki živijo v Trstu, simbol ljubezni do svobode, demokracije in pravice.

V svoji znani zgodovini Nemčije 19. in 20. stoletja je Golo Mann zapisal: »Evropa ni hotela sprejeti takšne enotnosti, kakršno ji je vsiljeval Hitler. Odgovorila je, morala je odgovoriti, in to toliko bolj odločno, kolikor bolj so jo vzpodbujali zavezniki in kolikor bolj se je bližal dan osvoboditve. Proti temu so s svoje strani reagirale okupacijske sile, v prepričanju, da morajo štiti svojo avtoriteto in varnost... Strahote so množile strahote... Na vzhodu je bilo drugače. Od začetka tu ni bilo govora o sodelovanju, temveč o izničenju, in tako so bile tu tudi žrtve deset- stotisočkrat številnejše. Temu se je pridružila še najstrastnejša in specifična norost nacistične stranke, sovraštvo do Judov. Ni šlo za reakcijo, saj so se Judje obnašali do zavojevalcev z nemočno popustljivostjo, polni strahu. Šlo je za enostransko uničevanje, ki je bilo povsod enako. Jude v Franciji in na Nizozemskem je doletela ista usoda kot tiste na Vzhodu. Teško je govoriti o tem, česar nisi okusil in česar si ne moreš predstavljati, čeprav so to zagrešili ljudje: ni mogoče govoriti o trpljenju ne o številkah. Teh ni bilo mogoče povsem določiti: račun niha med štirimi in šestimi milijoni. In kje je razlika? Kdo si lahko predstavlja štiri, šest milijonov ljudi, mož, žensk in otrok natlačenih v peklenke kopalnice Auschwitz in Maidaneka? Noč pokriva to dejanje, najnižje, kar jih je kdaj človek zagrešil proti človeku.«

Tako Golo Mann poln sramote in usmiljenja do svojega naroda in njegovih žrtv. Sen. Pisanò pa - brez sramu in usmiljenja - nima takšnih zadržkov. Njemu je, vsaj kar se tiče Rižarne, vse jasno: ne zanika, da je bilo v tem žalostnem kraju ubitih nekaj oseb, trdi pa, da ni prišlo do pokolov, kakor so nam zatrjevali celih 45 let. »Ni dvoma,« pravi. »Rižarno, takšno kakršna je, je treba podreti. Če se hočemo spomniti tistih nekaj deset ljudi, postavimo na tistem mestu kamnito obeležje.« Po njegovem je Rižarna izmišljotina iz šestdesetih let, izmišljotina tržaških antifasistov, ki so potrebovali zgodbo o uničevalnem lagerju pri Sv. Soboti, zato da bi z njim zakrili fojbe. Ta trditev, ki se mi zdi osrednja v senatorjevem razmišljanju, pa ne drži: iz papirjev slovenske OF je mogoče razbrati, da so partizani že spomladi 1944 vedeli o koncentracijskem taborišču in da so prav kmalu opozorili na njegove strahote. Poleti 1944. leta je bila ustanovljena pri Narodnoosvobodilnem svetov Slovenije posebna komisija za ugotovitev zločinov okupatorjev in njihovih hlapcev. Njen predsednik dr. Makso Šnuderl je objavil nasled-

nje jeseni brošuro, ki obsega skoraj 200 strani, v kateri je nanizal, kolikor je bilo mogoče podrobno v tistem času, vsa nasilna dejanja, ki so jih domobranci pod zaščito fašistov in nacistov zagrešili proti civilnemu prebivalstvu. Na strani 99 te knjižice je zapisal:

»Raven najbolj rafiniranih in največjih zverstev je dosegel Trst v slovitom poslopju "Risiera", luščilnici riža med Škednjem in Zavljami. Dolgo časa stalno dovažajo v ondote zapore ljudi iz okolice Trsta in Istre, zlasti Žide. Poslopje stražijo SS-ovci. Ker se nikoli ni opazilo, da bi kakega jetnika izpustili iz tega poslopja, se je raznesel glas, da tam ljudi pobijajo. Poizvedovalcem je uspelo, da so od enega teh stražarjev dobili pojasnilo. Izpovedal je, da nihče, ki prestopi prag te kasarne, ne pride več ven. Posebni ljudje zaslišujejo jetnike. Po zaslišanju dobi žrtev udarec s kladivom po glavi, nato jo vržejo v predal, ki ima dno iz železnih paličic. Ta se pomakne nad posebne peči, ki so napravljene nalašč v ta namen. Iz tega predala

vržejo truplo v ogenj in tako vsake pol ure zgorejo en človek. Umrjenih je bilo na ta način že okoli štiri tisoč Židov in več ujetih partizanov. Dokler žrtve ne pridejo na vrsto v peči, jih drže zaprte v posebnih celicah, kjer mora jetnik ležati ali sedeti, stati ne more, ker je strop prenizek. Ko je bil Trst bombardiran, so ti SS-ovski stražarji obkolili poslopje kljub temu, da so okoli njih padle bombe, in se niso umaknili s svojih mest, da bi v primeru poskusa pobega žrtve postrelili.«

Kot je očitno, gre za skopo, a pomembno pričevanje, če pomislimo na to, kar smo pozneje zvedeli o Rižarni, in tudi, da je bilo vedenje o krematorijskih pečeh, tudi v drugih nemških lagerjih bolj malo razširjeno. Šnuderl piše namreč dalje: »Tega poglavja ne bi bil zapisal, ker je preveč podobno izrodkom bolne fantazije, če ne bi imel v rokah tudi zapisnika s pričjo, ki je bila v uničevalnem taborišču v Auschwitzu. Tam je postopek podoben onemu v tržaški Risieri. Tudi tam masovno sežigajo ljudi, zlasti Žide... Slična zverstva počenjajo v Mathausnu...

Na fotografijah, ki jih je posnel že pokojni Albin Bubnič, nekaj pogledov na Rižarno: ob naslovu vhod v taborišče, pod naslovom dvorišče Rižarne z obrisli krematorijske peči, v sredini celice političnih jetnikov, spodaj pa (od leve proti desni) tramovje desne hale, jeklena struktura, ki kaže, kje je bil dimnik, in notranjost ene od celic

naj bi živeli v Trstu celo leto samo zato, da bi dvajset let pozneje lokalni antifasisti lahko oblikovali zgodovinsko potvorbo za šolske potrebe!

Toda ne glede na to ugovarjanje sen. Pisanòju, bi tu podčrtal še drugo misel, in se pri tem navezal na začetni citat Gola Manna. Če se spominjate, veliki nemški zgodovinar ločuje med tremi bivanjskimi situacijami v času nacističnega gospodstva: v zahodni Evropi so mnogi, tako pravi, odklanjali Hitlerjev »novi red«, narodi vzhodne Evrope so se borili za svoj politični in kulturni obstoj, Judje pa so bili povsod, kamor se je razširila senca kljukastega križa, obsojeni na »končno rešitev«. Zaradi svojega zemljepisnega položaja in zaradi svoje etnične zapletenosti je Trst poznal vse tri bivanjske položaje. Poznal je odklanjanje nacizma s strani italijanskih demokratov, slovensko odporništvo in judovski holokavst. V Rižarni je to naše mesto, ki ima toliko obrazov, ki se zdi včasih razdeljeno v neprodušne prostore, našlo, pa čeprav na žalost in trpljenju, neko svojo celovitost. Rižarna je skupna dediščina nas vseh: Italijanov, Slovencev, Judov, je simbol naše ljubezni do svobode, demokracije in pravice, v znaku katere moremo in moramo dvigniti našo civilizacijo najvišjo raven. Zaradi tega in ne samo iz pietete do mrtvih, ki so že tako daleč v času, se mi zdi potrebno braniti Rižarno pred napadi sen. Pisanòja in njegovih pristašev. Na koncu bi prebral dva slovenska napisa, ki ju je Diego de Henriquez odkril na zidovih ženskega oddelka Rižarne. Prvi je oblikovan po cerkveni pesmi:

*Marija, pomagaj nam, vojskin je čas,
na tebe ozira se vsak izmed nas,
Marija, vse ljudstvo ječi,
Marija, pomagaj nam ti.*

Drugi napis je še bolj lakoničen:

*Bog se nas usmili,
reši iz te ječe strahovite.*

V primeru s temi preprostimi besedami, kakšno težo imajo lahko besede sen. Pisanòja?

JOŽE PIRJEVEC

ŽELITE BITI O VSEM OBVEŠČENI ŽE ZGODAJ ZJUTRAJ?
BI RADI BRALI DNEVNIK ŽE OB JUTRANJI KAVI?
SI ŽELITE VESTI, KI JIH DRUGI ČASOPISI NIMAJO?
PREBIRATE VČASIH NAŠ DNEVNIK?
STE KDAJ POMISLILI, DA BI SE NAROČILI?

**Če je samo eden od odgovorov pritrdilen,
ne pomišljajte!**

...dobro jutro

vam želi
primorski
dnevnik

Ne odlašajte. Prednaročninska cena 200.000 lir velja samo do konca januarja.
Pohitite torej z vplačilom v slovenskih bančnih zavodih ali pri raznašalcih in
Primorski dnevnik bo postal vaš vsakodnevni prijatelj in informator.